

Lucie: Je to takový malý zamindrákovaný Němec. Ani ti nedokáže koupit jídlo. Ty jsi hrozně důvěřivý, Teremine. Ale já na tebe teď budu dávat pozor. Ochráním tě před lidmi, kteří tě chtějí využít. Budu se o tebe starat. Nevěříš? My dva spolu dokážeme velké věci. Budeme hrát po celém světě. Ty na teremín a já taky na teremín.

Teremín: Ty umíš hrát na teremín?

Lucie: Naučím se to. Kvůli tobě.

Teremín: Děkuju.

Lucie: Ale nebudeme hrát pro dělníky. Budeme hrát pro nejvýznamnější lidi. Anebo utečeme pryč z civilizace. Utečeme do Panamy.

Teremín: Do Panamy?!

Lucie: Ano. Ty mi nevěříš? Budeme se živit prací svých rukou!

Teremín: Ale ty jsi, Lucie, nikdy nepracovala. Dokonce jsi ani nikdy nešla metrem.

Lucie: Pro tebe pojedu třeba metrem. Ale teď mě na chvíli omluv, musím se trochu upravit.
(*Odejde Lucie. Vejde Goldberg. Má také ještě kocovinu.*)

Goldberg: Je tady tvoje žena.

Teremín: Jaká žena?

Goldberg: Jaká žena? Tvoje žena. Kateřina.

Teremín: Ta je přece v Rusku.

Goldberg: Ted jsem s ní mluvil. Je v New Yorku.

Teremín: Kateřina je v New Yorku? Víš, v jakém bydlí hotelu?

Goldberg: Ne.

Teremín: Tak to zjisti a já tam za ní zajdu.

Goldberg: Ale ona je tady. Čeká dole v recepci. Potkal jsem ji, když jsem vyzvedával poštu.

Teremín: A kde máš tu poštu?

Goldberg: Tu jsem zapomněl dole.

Teremín: Goldbergu, vzpománej se. Dojdi dolů pro tu poštu a Kateřinu pošl nahoru.

Goldberg: (*Všimne si podprsenky*) Ale tohle by tady být nemělo.

Teremín: To máš pravdu.

(*Goldberg odejde. Teremín se nějak připravuje na setkání se svojí ženou. Vejde Kateřina.*)

Kateřino!

(*Objímají se...*)

Jsou všichni v pořádku? Otec, matka, Vladimír...

Kateřina: Ano. Vladimíra zatklí, ale pak ho pustili. Všechno se vysvětlilo, bylo to jenom hloupé nedorozumění. Dokonce nastoupil na tvoje místo v ústavu.

Teremín: To je dobře. Měla jsi mi napsat, že přijedeš.

Kateřina: Dopis by šel dále, než trvala moje cesta.

Teremín: Ano. To máš pravdu. Kde bydlíš?

Kateřina: Nikde. Dnes ráno jsem vystoupila z lodi. Zavazadla jsem nechala v úschovně. Ještě se se mnou všechno houpe.

(*Teremín ji něco nalije.*)

Vypadáš dobře. Četla jsem o tobě v novinách. Jsi slavný člověk. Dokonce tak slavný, že na tebe kreslí karikatury. Viděla jsem jednu, kde jsi měl takové velké ruce a dlouhé prsty – jako upír. Nemohla jsem se dočkat, až mě těma rukama obejměš.

(*Pauza.*)

Víš, že mi nedoručili ani jeden z tvých dopisů?

Teremín: Žádné jsem ti nenapsal.

Kateřina: Tak to je dobrá zpráva. Bála jsem se, že je skutečně nedoručili. Celé Rusko je teď hrozně prohrané.

Teremín: Ano.

Kateřina: Máš to tady hezké. Pořád pracuješ?

(*Nemůže si nevšimnout různých přístrojů.*)

Teremín: Ano. Tohle je výškoměr, tereminy znáš... elektrický vyhrávač kurníků a tohle je detektor lži.

(*Zapne přístroj, který začne slabě bzdučet.*)

Kateřina: Vůbec ses nezměnil. Už jsem se bála, že tě nikdy neuvidím... Každý týden jsem psala žádost na úřad, zkoušela jsem všechno možné. Mluvila jsem s loffem, ale vš, jak to v Rusku chodí. A pak najednou mi dali povolení odjet. Možná se někdo vlivný přimluvil.

Teremín: Musím promluvit s Goldbergem, aby ti sehnal nějaký byt. Sám bydlím tady v hotelu, ale mám tu také laboratoř. Je tu místo tak pro jednoho.

Kateřina: Jistě.

(*Vejde Lucie z ložnice.*)

Teremín: To je moje žena Kateřina Tereminová, Lucie Rosenová.

(*Lucie podá Kateřině ruku. Odchází. Teremín ji vyprovází.*)

Teremín: (*Kateřině*) Omluv mě na chvíli.

Kateřina: Teremine.